

Crești tu în har?

Crești tu în har?

Creșterea este unul dintre cele mai sigure semne ale unei vieți sănătoase. Dacă așa stau lucrurile în regnul animalelor sau al plantelor, tot la fel este și în împărăția harului. Deci, de la fiecare creștin se așteaptă ca el să crească. În natură, într-un anumit moment creșterea se oprește și apare declinul, dar în cazul celui credincios, ea ar trebui să continue tot timpul zilelor lui pe pământ.

Nicio persoană rezonabilă nu trebuie să aștepte de la convertitul de ieri să fie altceva decât un prunc. Dar nu ne așteptăm să rămână prunc. Cu un apetit mare pentru hrană spirituală completă, o digestie bună, cu din aerul proaspăt al Cerului și cu exercițiu, el trebuie să crească. Iar textul „creșteți în harul și în cunoștiința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18), ni se aplică fiecăruia dintre noi.

CE ESTE CREȘTEREA?

Creșterea nu are legătură directă cu vârsta- se poate ca un om să devină alb cu trecerea anilor, și să fi trecut mulți ani de la convertirea lui, și, cu toate acestea, el să fie încă un copil. Unii dintre credincioșii evrei erau în felul acesta. Se împiedicau încă în alfabetul creștin în loc să fie învățători, având încă nevoie de lapte când ar fi trebuit să gata pentru hrana tare (Evrei 5:12-14).

Creșterea nu este neapărat legată de ceea ce facem- se poate să fie zel și activitate, dar fără creștere. Credincioșii din Efes au arătat aceasta, din păcate, o dată cu trecerea timpului. Atunci când le-a scris apostolul Pavel erau ca un pom sădit lângă un izvor de apă, verde și viguros; dar când Domnul Isus le-a vorbit prin slujitorul Lui, Ioan, cu toate că le-a recunoscut faptele, truda, și răbdarea, El a trebuit să spună, „Ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut”. Mugurii pomului tânăr au fost atinși de îngheț și creșterea s-a oprit (Apocalipsa 2:1-7).

Creșterea nu depinde nici măcar de ceea ce știm- Dezvoltarea noastră intelectuală, mentală, o poate depăși cu mult pe cea spirituală. Un „copil minune” indiferent de ceea ce ar fi el în cercurile muzicale sau educaționale, este vrednic de milă în sfera creștină, și ajunge la un sfârșit rău. Începătorul, dacă este capabil să înțeleagă lucrurile abstracte, poate aduna mult adevăr în mintea sa, dar el nu trebuie nicidecum să creadă că a devenit, în consecință, un uriaș care este capabil să-l instruiască pe bunicul său.

Unii dintre credincioșii din Corint au căzut în această înșelăciune. Erau îmbogățiți cu toată „cunoștiința” (1 Cor. 1:5); se credeau înțelepți (1 Cor. 3:18); toți încercau să fie învățători (1 Cor. 14:26); își lăsaseră mințile să se revolte împotriva adevărului învierii (1 Cor. 15:12,35). De fapt, ei erau neștiutori (1 Cor. 6:2,3,9,15,19; 1Cor. 8:2; 1 Cor 10:1; 12:1;14:38;15:36), carnali și prunci (1 Cor. 3:1-3). Își foloseau „cunoștiința” spre „pieirea” unora dintre frații lor (1 Cor. 8:11). O asemenea cunoștiință doar umflă de mândrie. Dragostea zidește (1Cor. 8:1).

Creșterea se referă deci la ceea ce suntem- Chiar epistola care ne îndeamnă să „creștem în har” începe cu o afirmație frumoasă a ceea ce este de fapt creșterea. Iată cum decurg lucrurile: „Iar tocmai pentru aceasta, dându-vă toată silința, adăugați la credința voastră virtutea; iar la virtute, cunoștiința; iar la cunoștiință înfrânarea; iar la înfrânare, răbdarea; iar la răbdare, evlavie, iar la evlavie, dragostea frățască; iar la dragoste frățască, iubirea” (2 Petru 1:5-7).

Toți am început cu credința. Dar la aceasta trebuie adăugată virtutea sau curajul ca ea să conteze. Curajul trebuie să fie controlat de cunoștiință. Cunoștiința să fie temperată de înfrânare. Înfrânarea să se dezvolte în răbdare (sau rezistență). Răbdarea dă evlavie. Evlavia produce și dezvoltă dragoste de frați. Dragostea, Dragostea divină, încununează totul și le sudează pe toate în inima credinciosului.

Toate aceste lucruri, remarcați, trebuie să fie „în noi și prisosind” (2 Petru 1:8). Ele nu trebuie îmbrăcate așa cum un om își pune o haină, ci trebuie să fie produse în interior în puterea Duhului Sfânt, astfel încă să devină parte integrantă din noi înșine. Apostolul Petru dorea într-adevăr ca trăsăturile frumoase ale vieții lui Hristos să fie reproduse în acești credincioși. Creșterea este deci o problemă de caracter. Pe măsură ce creștem suntem conformați din ce în ce mai mult cu Hristos.

TU CREȘTI?

Întreabă-te, atunci: oare acest lucru se întâmplă și cu mine? Există oare, pe lângă activitatea mea creștină și creșterea cunoștiinței mele biblice și o dezvoltare robustă a caracterului creștin? După ce ți-ai pus această întrebare, răspunde cu atenție și mare grijă. Făcând aceasta ne paște totuși un pericol. Pe de-o parte nimic nu este mai sănătos decât o judecată sinceră de sine înaintea lui Dumnezeu, dar pe de altă parte nimic nu este mai distrugător decât să permiți acestei inspecții necesare să degenereze în ocupare cu sinele.

Ferește-te de a-ți centra gândurile morbid asupra eului tău.

Să presupunem că trei copii au niște grădini mici marcate frumos în terenul tatălui lor. Cât de diferit arată! În aceasta buruienile cresc în voie, iar florile sunt doar câteva și slabe. Nici urma de greblă și stropitoare! În cea de-a doua totul este aranjat, buruienile smulse, iar florile, chiar dacă nu sunt clasa întâi sunt sănătoase; cea de-a treia arată urme de multă lucrare. Într-adevăr, este aproape dureros de aranjat dar fiecare floare este căzută sau moartă. Cât de ușor este să deosebești caracterul copiilor după starea grădinilor. Și dacă stilul nepăsător, de a lăsa lucrurile să crească în voie, al numărului unu este de plâns, anxietatea febrilă care a condus numărul trei la o smulgere continuă a plantelor pentru a vedea cum mai sunt rădăcinile, este la fel de distrugător din punct de vedere practic.

Evită ambele extreme. Fie ca Domnul cel bun să te elibereze de aceea religie ușoară și nepăsătoare care niciodată, de frică să nu fii deranjat, nu-ți va permite să-ți pui cu sinceritate întrebarea: „Cresc eu cu adevărat în har?”; Și de asemenea de aceea preocupare morbidă cu tine care te va conduce totdeauna să-ți pui aceea întrebare, și totdeauna să smulgi din rădăcini totul din săraca ta inimă în preocuparea de a

răspunde.

Atinge acest scop fericit întâmpinând întrebarea cu inima în lumina strălucitoare a dragostei lui Isus, și, dacă vei fi condus la concluzia că creșterea este mică, lasă ca aceasta să te stimuleze cu bucurie la a cunoaște mai mult din Hristos.

ÎN CE CREȘTEM?

Este important să ne aducem aminte că, ca și credincioși, stăm în harul(sau favoarea) lui Dumnezeu(Romani 5 :2), și de aceea apostolul Petru ne spune „să creștem în har”. Harul este deci solul în care este plantat credinciosul. Nu lumea, deși judecând după căile anumitor creștini, cineva ar putea crede lucrul acesta. Deși toți credincioșii stau în har, mulți se înconjoară cu o așa atmosferă lumească că orice progres este oprit.

Este foarte ușor pentru noi să respingem lumea în ceea ce este abstract, dar s-o îngăduim din plin în plăceri concrete.

Pentru a ilustra aceasta: Acum ceva timp a avut loc o întâlnire de rugăciune. Întâlnirea era marcată de o anume febrilitate. Un bărbat a început prin a-l chema pe Domnul. Cu o voce intensă a strigat :

- "Doamne, scapă-ne de lume!"

- „Amin, amin!” s-au auzit cu putere în cor vocile celor din sală.

Un moment de pauză, apoi:

- ‘Doamne, scapă-ne de tutun!’

O liniște amenințătoare! Parcă a ucis întâlnirea!

S-ar putea să nu aprobi un asemenea mod de rugăciune, dar aceasta arată ce ușor te poți ruga să fii apărat de lume în ceea ce este abstract și să o îndrăgești în detaliu.

Adu-ți aminte că viile lui Solomon au fost distruse de „vulpile mici” (Cântarea Cântărilor 2:15). Erau foarte multe și, fiind mici, s-au strecurat fără a atrage atenția.

Mulți creștini suferă de asemenea trăind într-o atmosferă a legii. Ei trăiesc și se mișcă, citesc și se roagă, slujesc și se închină, după regulă. Nimeni nu poate crește dacă este încorsetat în fier!

Cât de dulce este libertatea pe care o dă harul! Am spus libertatea și nu permisiunea. Pentru că harul care aduce mântuire învață de asemenea ca „după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătare și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent” (Tit 2:12).

Să ne înfigem rădăcinile adânc în har. Să stăm în razele lui de soare. O! Cât de mult ne smerește și ne subjugă sufletul faptul că știm că, în ciuda lucrurilor care le găsim în noi, favoarea dulce și desăvârșită a lui Dumnezeu se odihnește peste noi datorită lui Hristos, și nimic nu ne poate separa pe noi de „dragostea lui Dumnezeu care este în - nu în noi ci - Hristos Isus Domnul nostru” (Romani 8 :39).

CUM CREȘTEM?

De curând s-a vorbit mult în public despre fizicul slab a mii de elevi. Întrebarea practică este, Ce este de făcut? Oare cazul se va rezolva dându-le mult de făcut ca exercițiu și activitate? Nu, ei nu au energia sau vigoarea pentru aceasta. Să includem niște ore de igienă în studiile școlare, și să-i învățăm cum se dezvoltă corpul uman, adunând celulă la celulă și țesut la țesut, valoarea diferitelor alimente și legile care guvernează procesul digestiv ?

Șase ani de asemenea studii nu vor adăuga atâția centimetri la statura lor pe cât un curs de șase luni de hrană bună – mese consistente cu hrană adecvată, de patru ori pe zi, șapte zile pe săptămână !

Dacă vrei să crești, atunci alege hrană spirituală bună. Hrană bună, ține minte. Nu romane, literatură ușoară, sau alte gunoie lumești. Și apoi diger-o. Ia-ți timp să meditezi și să gândești în mintea ta. Atunci când boul rumegă ce a păscut de obicei este așezat. În același fel digestia spirituală este foarte favorizată de puțină liniște, cu genuinchii aplecați în rugăciune.

Hrana credinciosului se găsește într-un singur cuvânt – HRISTOS – „crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu” (Coloseni 1:10) și pentru că Dumnezeu ne este descoperit în Hristos, Petru spune, „creșteți în harul și în cunoștiința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”.

Este bine să știm despre El, și tot ceea ce ne ajută în această direcție este profitabil, dar punctul de supremă importanță este să-L cunoști pe Domnul Isus Hristos Însuși ; să te bucuri de aceea intimitate sfântă care este roada unei trăiri zilnice și a unei umblări în prezența Sa. Chiar aici pe pământ să fii „Aproape de coasta Sa, în părtășie divină”

Apoi, puțin câte puțin, vom desoperi gloriile Sale multiple, și vom aprecia diferitele caractere în care El stă în legătură cu noi. În rândurile următoare vom încerca să sugerăm câteva dintre ele.

Începutul cunoașterii lui Isus este ca MÂNTUITOR,- SĂ ELIBEREZE.

Păcătosului neliniștit, împovărat de vină, gemând sub păcat, și tremurând în fața morții și a judecății, Isus se prezintă ca și Mântuitor. El s-a luptat cu păcatul;El a murit și a înviat din nou. Ce perfect și atrăgător este El! Nu-i de mirare că păcătosului de-abia iertat nu-i pasă de nimeni și de nimic altceva.

Te poți oare uita înapoi la momentul când ai gustat bucuria mântuirii, așa cum a făcut-o Israel pe malul îndepărtat al Mării Roșii, cea care a adus judecata înecului, spunând, „Voi cânta Domnului, pentru că este foarte înălțat...și El a fost mântuirea mea” (Exod 15:1,2)? Sau cazul lui Israel, secole mai târziu, atunci când David l-a întâlnit pe Goliat din Gat, și în numele lui Iehova a adus eliberare? Atunci au luat sfârșit și suspansul și teribila tensiune. O desfătare puternică a străbătut oștirile care priveau, „și bărbații lui Israel și ai lui Iuda au strigat de bucurie” (1 Samuel 17:52).

Așa a fost și cu noi. Am fost eliberați. Zilele întristării și ale suspansului au luat sfârșit. Victoria a fost câștigată iar Isus trăiește! Și chiar dacă au trecut anii de când L-am cunoscut astfel, desfătarea acelui moment este încă și astăzi în inimile noastre.

Nu mergem mult înainte de a-L vedea pe același Isus în alt caracter. El este DOMN, - SĂ COMANDE

Evangelhia, bineînțeles, ni-L prezintă ca și Domn (2 Corinteni 4:5). Nu numai că credem cu inima spre dreptate, dar Îl mărturisim cu gura ca Domn, spre mântuire (Romani 10 :9,10). Dar mai trece ceva timp până realizăm ceea ce înseamnă aceasta. Isus este în poziția de autoritate. Este partea Lui să poruncească, iar a noastră să ascultăm cu bucurie, iar aceasta înseamnă predarea dorințelor noastre dorinței Lui. Convertirea apostolului Pavel a fost una ideală. El a ajuns foarte repede la punctul predării (Fapte 9:5,6). Pe când era în praful drumului spre Damasc L-a recunoscut pe Isus ca Domn al lui, și întreaga lui viață a fost transformată. Cei mai mulți dintre noi rămânem în urma lui. Cu toate acestea, toți trebuie să ajungem la momentul acesta al predării.

Vorbeam acum câteva zile cu un tânăr creștin, și, în timpul conversației noastre s-a referit de câteva ori la „zilele trecutului”, atunci când era un credincios lumesc și superficial, având doar un interes apatic în lucrurile Domnului. El spunea „credeam cu adevărat în Domnul Isus Hristos pentru iertarea păcatelor mele, și dacă aș fi murit aș fi mers sigur în cer”.

Erau totuși „zilele de demult” pentru că o nouă zi a răsărit aducând descoperirea că Isus este Domnul lui, un Domn pentru care să trăiască și pe care să-L slujească. Trecînd sub această nouă conducere în viața lui a avut loc o mare schimbare. Era un alt om.

A răsărit oare și în istoria ta această nouă zi? Dacă nu, fie ca ea să vină repede! Ea stă chiar la începutul creșterii creștine.

Unul dintre primele rezultate ale recunoașterii cu toată inima a domniei lui Hristos este că convertitul este se trezește în mijlocul unor necazuri și încercări pentru sufletul său, deoarece tocmai eforturile sale pentru a împlini voia noului Său Stăpân îl vor aduce în conflict cu propria sa voință.

Trebuie să înveți cel puțin trei lucruri.

Mai întâi, adevăratul caracter al cărnii (vechea natură rea care este încă în noi), iremediabil de rău. „Știu că în mine (adică, în carnea mea) nu locuiește nimic bun” (Romani 7:18). Dacă nu este „nimic bun” atunci acolo nu poate fi găsită nici măcar o dorință bună. și totuși cât de mult ne ia celor cei mai mulți dintre noi, să abandonăm toate așteptările de mai bine sau chiar îmbunătățire din interior.

În al doilea rând, puterea teribilă a cărnii. O asemenea putere încât chiar faptul de a fi născut din nou, și de a avea deci o natură nouă, nu ne dă de la sine puterea de a învinge. Este unul care spune „pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau” (Romani 7 : 19). El dorea binele dovedind existența în el a noii naturi; dar puterea vechiului era atât de mare încât a biruit noul, și l-a adus în captivitate (Romani 7 :23), făcând din el un om nenorocit (Romani 7:24).

Oare n-ai început niciodată să trăiești, cum ar fi trebuit, o viață creștină curajoasă pentru Domnul, doar pentru ca apoi să fii învins, nu de dușmani uriași din afară ci de „carnea” trădătoare din interior? Aceasta este, deci, lecția pe care o înveți.

În al treilea rând Dumnezeu judecat carnea la crucea Domnului nostru Isus Hristos. „Dumnezeu trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8 :3). Ce ușurare este să știm aceasta! Dumnezeu privește acum carnea ca pe un lucru condamnat, și a terminat-o cu ea. Rămâne ca noi să fim de acord cu Dumnezeu, și apoi la rîndul nostru s-o tratăm ca pe un lucru condamnat cu care să nu mai ai de a face. Putem face aceasta, pentru că, crezând în Domnul Isus, am primit Duhul Sfânt, noua putere, iar El este mai mult puternic decât puterea cărnii.

Conduși de Duhul ne ridicăm ochii către cer, iar Isus devine acum pentru noi Un SCOP — SĂ NE CONTROLEZE.

Acesta este secretul real al eliberării practice a credinciosului de sub puterea lumii, a cărnii, și a diavolului.

Diavolul, dușmanul șiret și acuzatorul, se ocupă cu atacarea credinței sfinților (2 Cor. 11:3; 1 Tesaloniceni 3:5; 1 Petru 5:9) deci pentru a-i sta împotriva este nevoie de scutul credinței (Efeseni 6:16).

Carnea ne furnizează toate acele dorințe imorale, pe care le cunoaștem atât de bine, dar și orice altă dorință care nu este în acord cu voia lui Dumnezeu.

Lumea – sistemul gigantic din jurul nostru, pe care Diavolul împreună cu omul l-au creat cu deșarta speranță că acesta din urmă va fi fericit fără Dumnezeu - ca și „Târgul dețertăciunilor” al lui Bunyan, conține în ea însăși atracții potrivite pentru fiecare gust și temperament, toate răspunzând poftelor carniei din interior.

Cu toate că ar putea fi scrise volume întregi cu privire la eliberarea de acești trei dușmani, și la felul în care se face aceasta, aceasta eliberare este gustată dulce și simplu de aceia care au cunoscut îndeajuns din ce este lumea și din ce sunt în ei înșiși încât să le fie scârbă de amândouă, se întorc la Isus și găsesc în El:

„...Obiectul luminos și frumos

Care umple și satisface inima.”

Este Isus aceasta pentru sufletul tău - Obiectul pentru care să trăiești și pe care să-L iubești? Pavel a spus „legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8 :2).

O imagine izbitoare a puterii de atracție a unui obiect a avut loc atunci când primul convoi militar aerian a făcut o călătorie exercițiu deasupra Londrei. Pe timpul orei în care a survolat metropola a devenit obiectul a milioane de perechi de ochi. Orice altceva a fost dat uitării. Ultima modă și-a pierdut atracția, magazinele au fost părăsite, mâncarea s-a răcit. „Omul de afaceri a lăsat stiloul, iar studentul cărțile. Toată lumea s-a oprit și a admirat acest nou obiect de pe cer, și pentru moment a fost deplin eliberată de rutina vieții”.

Ceea ce a atras a fost noutatea aceluia lucru. Nu la fel este cu Isus. Cel care L-a iubit cel mai mult și-L cunoaște cel mai bine simte atracția Sa binecuvântată și permanentă. Rezumând într-un singur cuvânt, totul este centrat în DRAGOSTEA SA puternică și veșnică sa. La fel cum un magnet puternic va atrage un ac dintr-o grămadă de rumeguș, tot așa dragostea magnetică a lui Isus va elibera un suflet din orice cantitate de gunoi lumesc sau carnal. Fie ca Dumnezeu să îl aducă și pe cititor și pe autor tot mai mult sub această putere măreață.

Dacă toate acestea vor fi ținute sus, îl vom cunoaște și aprecia pe Domnul Isus în alt caracter, și anume MARE PREOT - CA SĂ SUSȚINĂ

Sunt mulți credincioși devotați care vor să fie mai devotați, sau să trăiască o „viață superioară”. Dar deși dorințele lor sunt bune, situațiile în care se găsesc sunt grele, iar performanțele lor sărace. Ești și tu printre aceștia?

Posibil să cunoști epistola către Evrei, deci să știi că Isus este Marele tău Preot în ceruri (Evrei 4:14), dar întrebarea este, îl cunoști oare practic ca și Marele Tău Preot care-ți susține sufletul zi de zi, în mijlocul multelor încercări și dificultăți ale vieții?

Doar cei a căror față este îndreptată în direcția corectă se pot aștepta la ajutorul Preotului. Să ajuti un om pe drumul greșit nu este de fapt ajutor. De aceea credinciosul lumesc și nepăsător nu va primi ajutorul Preotului ; el are nevoie de slujirea lui Isus ca Avocat pentru a-i atinge conștiința și pentru a-l îndrepta. Credinciosul hotărât, care recunoaște din inimă pe Isus ca Domn, și-L iubește ca și Obiect, va avea nevoie și va primi, rezultatul fiind nu numai că el este purtat pas cu pas spre cer în siguranță, dar de asemenea este adus acum în Sfânta Sfințelor (realizarea conștiinței a prezenței lui Dumnezeu) (Evrei 10 :19-22).

Nimic din ceea ce poate fi spus de spre subiect, nu te va ajuta să simți harul și puterea lui Isus ca Mare Preot al nostru ca o mică experiență practică câștigată atunci când te-ai întors către El într-un moment de greutate și nevoie. Să luăm deci aminte la încurajarea: „Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primi îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4:16).

Toate acestea ne vor ajuta să privim în sus cu bucurie la Domnul Isus ca CAPUL - CA SĂ DEA ÎNDRUME

„Soțul este cap al soției după cum și Hristos este cap al adunării”(Efeseni 5:23).

„...până la Cel care este Capul, Hristos, din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură” (Efeseni 4:15,16). Înțelepciune, îndrumare, și hrană sunt nevoi zilnice, iar sursa lor nu este în noi, ci în El. Ca și Cap, El este sursa îmbelșugată a tuturor. A ne „ține strâns de Capul” înseamnă a îl aprecia și a te lipi de așa cum este și astfel să găsești în El ceea ce te face bucuros, independent de înțelepciunea omului pe calea raționalismului (Col.2 :8), și de religia lui pe calea ritualismului (Coloseni 2:20-23).

Hristos este totul, și devine deci totul pentru inima credinciosului. Degeaba căutăm în afara Lui.

Un cuvânt de avertizare. Să nu credeți că fiecare din acești pași de cunoaștere a lui Hristos stă singur. Ei sunt strâns legați împreună, și deseori se amestecă unul în celălalt în istoria credinciosului. Marele final este ca noi să fim deplin zidiți ; nemaifiind copii ci oameni deplin maturi, Hristos fiind totul pentru noi.

clickbible.org